

D ů v o d y:

Souhlasiti jest arci s rekursním soudem a stěžovatel sám přiznává správnost jeho názoru, že k povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky nestačí již možnost, že by příznivý rozsudek musil býti vykonán v cizozemsku, jak se v Šu 381 ex. řádu uvádí jako podmínka pro povolení prozatímních opatření pro nároky jinaké než peněžité. Správné jest, že přípustnost navrženého prozatímního opatření posuzovati jest podle hledisek Šu 379, odstavec druhý ex. řádu a že zejména předpokladem pro povolení jeho jest pravděpodobnost, že by jinak odpůrce strany ohrožené činností v tomto odstavci blíže naznačenou, byť i zcela neobmyslnou zmařil nebo značně stížil dobytí peněžité pohledávky. Vytýká-li zákon jako podmínku pro povolení prozatímního opatření takovou činnost dlužníka, jako porouchání, zničení, zatajování, zavlčení, zcizení a jiné dispoice a úmluvy stejný výsledek sledující, poskytuje proti tomu ochranu věřiteli s hlediska právní poctivosti a správnosti, která toho vyžaduje, by dlužník nemařil a nestěžoval splnění svých závazků a zejména, by svoji majetnost neukrýval před právním postihem věřitele. Tento ohled a potřeba ochrany platiti musí ve zvýšené míře oproti dlužníku cizozemskému, který nepotřebuje majetnost svoji ničit, zatajovat, zavlíkat, ježto je již z největší části svým hospodářským sídlem v cizině z možnosti právního dosahu tuzemského věřitele odsunut, jak je tomu zejména v tomto případě, kde jde o dlužníka ze Švýcar, s nimiž Čsl. republika nemá dosud ani smlouvy o vzájemnosti. I když tedy zákon v Šu 379 ex. řádu výslovně nepřipouští povolení prozatímních opatření oproti cizozemskému věřiteli již proto, že je v cizině a může býti — připouští-li to státní smlouvy — z pravidla ien tam postihován, dlužno na tuto okolnost při zkoumání předpokladů Šu 379 ex. řádu tím více zřetel brátí, ježto u cizozemce jest již sama sebou dána situace, která proti tuzemskému věřiteli teprve osvědčena býti musí. Inaký výklad musil by vésti k nadpráví cizinců, což zákonodárcem zajiště zamýšleno nebylo, ježto základní tendencí celého zákonodárství jest spíše poskytovat vlastním občanům ochranu proti cizozemcům. Uváží-li se v tomto případě, že hlavní majetnost odpůrce stěžovatelova jakožto cizozemské firmy jest jakémukoli právnímu postihu z tuzemska nedostupna a že tato pohledávky své u tuzemských věřitelů, jichž obstavkou se o prozatímní opatření žádá, dle pravidelného běhu obchodu dříve nebo později vybere, stáhne nebo jinak zrealisuje, aniž třeba při tom pomýšleti i na obmyslnost, dlužno při správném názoru na smysl a účel zákona uznati že předpoklad Šu 379 odstavec druhý ex. řádu pro povolení prozatímního opatření jest zcela splněn.

Čís. 4093.

Započítání vojenské služby do advokátní praxe (nařízení ze dne 21. srpna 1916 čís. 268 ř. zák.).

Nelze započítati dobu, již kandidát advokacie, skončiv povinnou vojenskou službu, ztrávil ve vojsku jako důstojník z povolání.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1924, R I 659/24.)

Kandidát advokacie Dr. Jindřich T. skončil povinnou službu vojenskou dne 31. prosince 1919 a vstoupil dnem 1. ledna 1920 do služby důstojníka z povolání, v níž setrval až do 16. září 1922. Žádost jeho o započítání doby od 1. ledna 1920 do 16. září 1922 do advokátní praxe, v ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y z a m i t l. V r c h n í z e m s k ý s o u d usnesení potvrdil a N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Podle §u 1 min. nař. ze dne 21. srpna 1916, čís. 268 ř. zák. lze v této právní věci rozuměti vojenskou službou toliko činnou službu vojenskou za světové války, nebo ve lhůtě, nařízením určené. Takovou službu jest kandidátům advokacie započítati do jejich advokátní praxe, poněvadž dotyčné zákonné předpisy vycházejí z předpokladu, že tato služba znemožnila kandidátům advokacie bez jejich viny výkon civilní služby. Stěžovatel však tvrdil ve své žádosti o započítání vojenské služby, o kterou jde, že s k o n č i v p o v i n n o u službu válečnou použil v ý h o d y setrvání v činné vojenské službě jako důstojník z p o v o l á n í na dobu trvání od 1. ledna 1920 do 31. prosince 1922 a že byl od 1. ledna 1920 do 16. září 1922, tedy přes 2 roky, a k t i v n í m důstojníkem, načež vymohl sobě teprve dnem 15. září 1922 přeložení do zálohy a dne 16. září 1922 vstoupil do praktické služby právní. V odvolání do rozhodnutí výboru advokátní komory pak uvedl, že ke konci roku 1919 byl přeložen od pluku pěchoty do Prahy k justičnímu oddělení, že v této době při p o č í n a j í c í d e m o b i l i s a c i se obával, že bude d e m o b i l i s o v á n a ztratí obživu, a že p r o t o použil v ý h o d y a k t i v o v á n í důstojníků legionářských na dobu tří roků. Vystoupil tedy koncem roku 1919 dobrovolně z válečné služby a byl z ní propuštěn, načež dne 1. ledna 1920 vstoupil do služby aktivního důstojníka, v níž setrval do dne 16. září 1922. V této době tudíž nekonal vojenské válečné služby ve smyslu §u 1 min. nařízení ze dne 21. srpna 1916, č. 268 ř. z., která by mu byla bránila ve výkonu služby civilní, nebyla to tedy vojenská služba započítatelná, pročez soud právem potvrdil rozhodnutí výboru advokátní komory. Nerozhodno jest, z jakých pohnutek vystoupil koncem roku 1919 z válečné služby a vstoupil dobrovolně do služby aktivního důstojníka. Důležité jest, že tak skutečně učinil a že mu to bylo povoleno. Co by snad nastalo, kdyby byl setrval i po dni 31. prosince 1919 v dřívější vojenské službě, není známo a nelze o tom vůbec uvažovati; zvláště nelze tvrditi, že by z oné dřívější vojenské služby nebyl býval propuštěn před začátkem roku 1921, pokud se týče přede dnem 12. října 1920 jako dnem úplné demobilisace. Pokud toto neprokázal jest nerozhodno, kdy došlo k úplné demobilisaci a rovněž nerozhodným jest obsah potvrzení ministerstva Národní obrany ze dne 18. července 1924, připojeného k odvolání do rozhodnutí vrchního zemského soudu. Stěžovatel praví, že mu nešlo především o započítání vojenské služby do praxe advokátní, jak prý mylně a nesprávně má za to vrchní zemský soud, nýbrž že mu šlo o výhodu vládního nařízení čís. 262 z roku 1922 v nejvyšší přípustné míře, totiž zkrácením efektivní praxe u advokáta na 2½ roku, po jejíchž uplynutí směl by již přistoupiti ke zkoušce advokátní. Této vý-

hody však nemohl by dosáhnouti jinak než započítáním vojenské služby do advokátní praxe, pročež vytyká vrchnímu zemskému soudu nepřámem, že jeho žádost vykládal mylně a nesprávně.

Čís. 4094.

Osmidenní lhůta Šu 164 ex. ř. běží ode dne zpravení o prvotním povolení dražby, nikoli ode dne povolení vnucené dražby přístupem. Lhostejno, že návrhovátelem určení prozatímního stavu břemen má přednostní postavení teprve před přistoupivším vymáhajícím věřitelem.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, R I 655/24.)

Usnesením prvního soudu ze dne 2. května 1924 byla povolena Dru. V-ovi exekuce vnucenou dražbou nemovitostí. O povolení byli vyrozuměni knihovní věřitelé Antonín a Anna O-ovi dne 13. května 1924. Usnesením ze dne 15. května 1924 byla povolena Václavu Ř-ovi exekuce vnucenou dražbou přístupem k exekuci, vedené Drem. V-em. O tomto povolení exekuce nebyli knihovní věřitelé vyrozuměni. O návrhu knihovnických věřitelů O-ových, podaném dne 5. června 1924, by byl stanoven prozatímní stav břemen, ustanovil soud prvního stupně rok. Návrhovátelem uváděli v návrhu, že pohledávka Dra. V-a bude před rokem dražebním zaplácena a pohledávka druhé vymáhající strany Václava R-a 2911 Kč 40 h s přísl., že vázne za jejich pohledávkou. Rekursní soud ku stížnosti Václava R-a odmítl návrh pro opožděnost. **Důvody:** Dle Šu 164 ex. ř. může žádost o stanovení stavu břemen býti podána do 8 dnů po vyrozumění o povolení exekuce. V případě, že vnucená dražba navrhována jest více věřiteli a dle Šu 139 ex. ř. po prvním povolení dražby povoluje se pouze přístup k dražebnímu řízení již zavedenému a o tomto přístupu dle odstavce čtvrtého Šu 139 ex. ř. knihovní věřitelé se ani nevyrozumívají, nutno 8denní lhůtu k podání žádosti počítati od vyrozumění o prvním povolení vnucené dražby. To se v tomto případě stalo 13. května 1924. Jest proto návrh podaný dne 5. června 1924 opožděným a bylo jej zamítnouti. Na věci nic měniti nemůže, že návrh čelil vlastně proti druhému vymáhajícímu věřiteli Václavu R-ovi, neboť ten pouze přistoupil (§ 139 ex. ř.) k stávajícímu a jedině směrodatnému řízení exekučnímu, zavedenému k návrhu Dra. V-a.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení hovoří zákonu a věci a jest správně a výstižně odůvodněno, pročež stěžovatelé odkazují se na důvody jemu připojené a souhlasící s posudkem nejvyššího soudu vídeňského k Šu 164 ex. řádu bod 1. Stanoví-li § 164 odstavec první ex. řádu, že věřitel, jehož pohledávka zástavním právem zajištěná má přednost před právem na uspokojení nebo před zástavním právem vymáhajícího věřitele, může u exekučního soudu navrhnouti prozatímní určení stavu břemen v osmi dnech po tom, co zpraven byl o povolení dražby, má zřejmě na mysli